

Deo nomen gloriosum: quod certè animi indicium est, nihil in Deo sentientis vel agnoscentis, quod A non sit laude dignum. Tertiò optat, vt non Iudæa solùm, sed & omnis terra gloria illius repleatur. Hoc scilicet affectu prodit, quo animo omnia ista, quæ hoc Psalmo audiuius, filio ac regno ipsius apprecatus sit.

DE CHRISTO AC REGNO EIUS.

Et hæc omnia typum habent regni Christi. Quis enim Christo Rege regum felicior ac viuacior? Quis ampliore ac sinceriore subditorum ac fidelium fauore vnquam potitus est? Quis maiorem, constantiorem, ac magis perpetuam laudem cõsequutus est? Cuius regis nomẽ ac memoriam diu-
Ephes. 1. turniorem & ampliorem celebritatem obtinuit? Cuius regnum ampliore felicitatum cumulo flo-
ruit vnquam? Nam hîc verum est, quod Apostolus dixit: Benedictus Deus & pater Domini nostri Iesu Christi, qui benexit nos omnifaria benedictione in cœlestibus in Christo. An òn hîc est frumenti cœlestis abundantia, quo ad æternam vitam satiamur? Hic scilicet est granum illud frumenti, quod in terram proiectum ac mortuum, fructu suo nõ tantùm Palæstinæ colliculos, sed vniuersum Orbem repleuit. Hic est fœcunda illa agricultura Spiritus sancti, cuius Apostolus 1. Corinth. 1. meminit. Hîc sunt mirabilia Dei, quorum memoriam irremissam seruat Ecclesia: quæ nunquam cessat gloriosum Dei nomen, quo per Euangelij prædicationem, cooperante Spiritu sancto, repleta est omnis terra, deprædicare & extollere.

PSALMVS LXXIII.

PALMVS ASAPH.

ARGVMENTVM PSALMI.

AD confirmandos in fide diuina prouidentie piorum animos, quid sibi tentationis acciderit ex impiorum prosperitate, hoc Psalmo Propheta canit: vt ei tentationi, quæ subinde credentibus negocium facit, occurrere doceat, prudenti consilio seipsum in exemplum adducit, vt in ipso quisq; admoneatur, quid cauere, & quomodo in hac se tentatione gerere debeat.

Dispositio Psalmi.

Possunt huius Psalmi sex partes assignari: vt prima sit versu primo, qua diuina bonitatis erga pios asseuerationem mox Psalmi initio præmittit. Altera versu secundo & tertio, qua quid sibi acciderit, impiorum pacem videnti commemorat. Tertia versibus 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. & 12. qua prosperitatem & superbiam impiorum ponit. Quarta versibus 13. & 14. qua cogitationes suas, quas in ista tentatione habuerit, exponit. Quinta versibus 15. 16. 17. 18. 19. 20. qua ad se redit, & considerato impiorum sine causam hanc penitentiùs expendit. Sexta versibus 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. qua prouidentiam Dei recolit, declaratam erga se, & rursus fidem suam ac spem erga Deum firmat.

VERS. I.

BONUS est utiq; Israël Deus, his qui mundo sunt corde.
2. Mei autem penè lapsi fuerant pedes, penè effusi fuerant gressus mei.
3. Quia zeloraptus sum contra insensatos, pacem impiorum videns.
4. Quòd non sint ligamina ad mortem illis, & pingue est robur eorum.
5. In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellantur.

LECTIO.

Vers. 4.

Quòd non sunt ligamina.] Græcus & vulg. Lat. sic: Quia non est respectus mortis eorum, & firmamentum in plaga eorum. Hieron. Quòd non recogitauerint de morte sua, & firma sint vestibula eorum. Iustinianus: Quoniam non sunt colligati de morte sua, & firma vestibula eorum. Felix: Quoniam non sunt ligamenta in morte eorum, quippe foris, robustus. Sic & Pagninus: nisi quòd legit: Et sana est foriuidio eorum. Aquila sic primam huius versus partem legit: Non sunt anxij discruciatu mortis eorum. Campen. sic: Tota enim vita non solùm fortunata illis omnia fuerunt, sed & in morte illis accidere solet, vt ætate defecti, sine longo cruciatu extinguantur, & palatia relinquunt regia hæredibus suis. Chaldæus sic: Quoniam non terrentur nec conturbantur propter diem mortis eorum, & pingue & forte est cor eorum.

PRIMA PARS.

Vers. 1.
Bonus est
utiq; Deus.Bonitatis
dictio.

Israëli.

Bonitate Do-
mini plena
est veritas.

Bonus est utiq; Israël Deus.] Omnium certissimam & vniuersam Propheta quasi fundamenti loco, de Deo præmittit, admonens omnino firmiter de illo sentiendum esse, quòd ijs qui puro sunt corde, bonus sit, quicquid vlla tentatio diuersi sensus ingerat. Habet autem ista & vniuersa certam diuinæ bonitatis non solùm asseuerationem, sed & specificationem. Asseueratio est, quòd dicit: Bonus est utiq; Deus Bonitatis dictio ita accipienda est de Deo, imò & de creaturis, vt benevolentiam & beneficentiam in vsum & commodum aliorum includat. cuius oppositum est malitia, malevolentiam & studium malefaciendi complectens. Ista bonitas Dei totius prouidentie illius, qua consulit mortalium rebus, & omnia gubernat, fons & origo est, atq; adeò & fundamentum nostræ in illum fiducie.

Specificat o bonitatis huius est, quòd addit, Israël: id est, populo ipsius. Est enim duplex diuinæ bonitatis consideratio: vna, qua generaliter erga vniuersos mortales bonus est, tam malos quàm bonos beneficijs suis afficiens. De hac illius bonitate Christus meminit Lucæ 6. cùm dicit: Veruntamen diligite inimicos vestros: benefacite, & mutuum date, nihil inde sperantes: & erit merces vestra multa, & eritis filij Altissimi. Quia ipse benignus est erga ingratos & malos. Et Matth. 5. dicit: Qui solem suum producit super bonos & malos, & pluit super iustos & iniustos. De hac nõ loquitur isto versu Propheta. Altera est, qua singulariter bene vult populo suo, & ad illius veram & sempiternam

nata